

کتابِ مُکاشفه

پیشگفتار

کتابِ مُکاشفه زمانی نوشته شد که ایماندارای عیسیٰ مسیح از ی که عیسیٰ مسیح ره مولا مُوگفت، آزار-و-آذیت مُوشد. مقصدِ اصلی یوختا ای آسته که ایماندارا ره تشویق کنه و بلده ازوا اُمید بَدیه تا اونا دَ وختِ سختی و مُشکلات دَ ایمان خُو مُستحکم و وفادار بُمنه.

کلونی امزی کتابِ رویا های آسته که بطورِ تشبیه و سرپوشیده بیان شده و ایماندارای امزو زمان او ره خُوب پی مُوبرده، وله بلده دیگرو پُر از رَمز-و-راز آسته.

دَ امزی کتابِ یوختا از طرفِ خُدا یگ رویا مینگره و دَ امزو رویا دز شی هدایت دده مُوشه که بلده هفت جماعتِ ایماندارِ ولایتِ آسیا خطِ نوشته کنه و اونا ره ام تشویق کنه و ام اخطار بَدیه. باقی رویای یوختا دَ باره جنگِ لشکر های خُدا و لشکر های ابلیس آسته که دَ امزو جنگِ ابلیس شکست مُخوره و آسمو و زمین نو دَ وجود مبیّه که دَ وسیله شکوه-و-جلالِ خُدا روشو-و-درُخشان آسته.

فهرستِ عنوانها

- مُقدمه (فصل ۱ آیه ۱)
شروعِ پیشگویی (۱:۴)
رویای یوحنا (۹:۱)
خطِ ها بلده هفت جماعتِ ایماندار (۱:۲ تا ۲۲:۳)
تختی که دَ عالمِ باله یه (۱:۴)
طومار و باره (۱:۵)
کندونِ مَهرِ ها (۱:۶)
یگ صد و چل و چار هزار (۱:۷)
گروه کته قد کالاهای سفید (۹:۷)
مَهرِ هفتم (۱:۸)
هفت شیپور (۶:۸)
ملایکه و طومارِ ریزگگ (۱:۱۰)
دو شاهدِ خدا (۱:۱۱)
شیپورِ هفتم (۱۵:۱۱)
خاتو و اژدار (۱:۱۲)
جانورِ وحشی دریا (۱:۱۳)
جانورِ وحشی دوّم (۱۱:۱۳)
باره دَ بله کوهِ صهیون (۱:۱۴)
سه ملایکه (۶:۱۴)

شروع کارِ دِروگرا (۱۴:۱۴)

هفت ملائکه و هفت بلا (۱:۱۵)

هفت پیلِه غَضَبِ خُدا (۱:۱۶)

فاحِشِه کُتِه (۱:۱۷)

سَقُوطِ شارِ بابل (۱:۱۸)

خوشی دَ عالمِ باله (۱:۱۹)

هزار سال (۱:۲۰)

محکوم شُدونِ شَيطو (۷:۲۰)

قضاوتِ مُردهها (۱۱:۲۰)

اورشليمِ نو (۱:۲۱)

دربای آبِ حیات (۱:۲۲)

۱ ای مُکاشفِه عیسیٰ مسیح آسته که خُدا بلده شی دد تا چیزای ره که د زودی باید واقع شنه، بلده خدمتگرای خُو نشو بدیه. او ملایکه خُو ره ری کد تا امو چیزا ره بلده خدمتگار خُو یوختا برملا کنه. ۲ و یوختا د باره تمام چیزای که دید شاهدی میدیه، یعنی د باره کلام خُدا و شاهدی عیسیٰ مسیح. ۳ نیک د بخت کسی که کلمه های امزی پیشگویی ره میخانه و نیک د بخت کسای که گوش میگیره و چیزای ره که دَمزی پیشگویی نوشته به نگاه مونه، چراکه وخت نزدیک آسته.

شروع پیشگویی

۴ از طرف یوختا، بلده هفت جماعت ایماندارا که د ولایت آسیا آسته: فیض و سلامتی از طرف امزو که آسته، بود و مییه نصیب شمو شنه و از طرف هفت روح که د پیش روی تخت شی آسته، ۵ و از طرف عیسیٰ مسیح که شاهد راستگوی آسته و اولین کسی که از مینکل مرده ها زنده شده و حکمران پادشایون زمی یه.

امو که مو ره مُحَبَّت مونه و مو ره از گناهای مو قد خون خُو آزاد کد ۶ و مو ره د پادشاهی رسند تا د عنوان پیشوا بلده خُدا یعنی آته شی خدمت کنی؛ جلال و قدرت تا ابدالابد ازو باد! آمین.

۷ اونه، او قد اورها مییه

و هر چیم او ره مینگره،

حتی کسای که او ره قد نیزه زده؛

و تمام قوم های روی زمی بخاطر ازو ماتم مونه. ارے، امی رقم موشه! آمین.

۸ خداوند-خُدا مَوگیه: ”ما «آلف» و «با» استم، امو که آسته، بود و مییه، امو قادر مطلق.“

^۹ ما یوحنا، برار شمو آستم که د آزار-و-اذیت و د پادشاهی و د صبر-و-خوصله د وسیله عیسی مسیح قد شمو شریک آستم. ما بخاطر کلام خدا و شاهی د باره عیسی مسیح د یگ جزیره د نام پاتموس بودم ^{۱۰} که د روز مولا د زیر تاثیر روح قرار گرفتیم و از پشت خو یگ آواز بلند رقم آواز شیپور شنیدم ^{۱۱} که گفت: "چیزی ره که مینگری د یگ کتاب نوشته کو و د هفت جماعت ایماندارا ری کو، یعنی د افسس، اسمیرنا، پرگاموس، تیاتیرا، ساردس، فیلاذلیفه و لائودیکیه."

^{۱۲} اوخته روی خو ره دور ددم تا صاحب امزو آواز ره که قد از مه توره موگفت بنگرم؛ و غیبتیکه روی خو ره دور ددم هفت چراغدان طلایی ره دیدم ^{۱۳} و د مینکل چراغدانان یگو کس رقم «باچه انسان» آلی بود که چپن دراز پوشیدد و شال زرین د بله سینه شی بود. ^{۱۴} سر و موی شی رقم پاشم آلی سفید بود، سفید مثل برف؛ و چیمای شی رقم آنگه آتش، ^{۱۵} پای های شی رقم برنج جلا ددگی که د کوره آتش جلا دده شده بشه و آواز شی رقم غرش آو های کلو. ^{۱۶} او د دست راست خو هفت ستاره دشت و از دان شی شمشیر تیز دو دم بر موشد و چهره شی رقم آفتو آلی بود که روشنی بقوت میدد.

^{۱۷} وختیکه او ره دیدم رقم مرده آلی د پیش پای های شی آفتدم، لیکن او دست راست خو ره د بله مه ایشته گفت: "ترس نخور، ما اول و آخر آستم ^{۱۸} و امو که زنده یه. ما مرده بودم، و له توخ کو، آلی تا ابدالباد زنده آستم و کلی های مرگ و عالم مرده ها د پیش از مه یه. ^{۱۹} پس چیزای ره که دیدی و چیزای ره که آسته و چیزای ره که بعد ازی واقع موشه نوشته کو. ^{۲۰} راز امزو هفت ستاره که د دست راست مه دیدی و راز امزو هفت چراغدان طلایی اینی آسته: امو هفت ستاره ملایکه های هفت جماعت ایماندار آسته و امو هفت چراغدان امو هفت جماعت ایماندار.

بلده جماعت ایماندارای شار افسس

^۲ ۲ ^۱ بلده ملایکه جماعت ایماندارای افسس نوشته کو:

امو کسی که هفت ستاره د دست راست خو دره و د مینکل هفت چراغدان طلایی قدم میزنه اینی تورا ره موگیه: ^۲ ما از اعمال تو، از زحمت و صبر-و-خوصله تو باخبر آستم. ما میدنم که تو مردمای شریر ره تحمل نمیتنی؛ تو

امو کسای ره که خود ره رسول مَوگیه، ولے نیسته آزمایش کدی و پئی بُردی که اونا دروغگوی آسته. ^۳ تو صبر-و-
حوصله کدی و بخاطر نام ازمه سختی ها ره تحمل کدی و منده-و-دلسرد نشدی.

^۴ لیکن امی یگ شکایت ره دَ ضد تو دَرُم: تو عشق-و-علاقه اولی خو ره ایله کدی. ^۵ پس دَ یاد خو بیرو که از کجا
اُفتدی! توبه گو و امو اعمال ره انجام بدی که دَ اول انجام میددی. اگه توبه نکنی، ما دَ پیش تو مییم و چراغدان
تو ره از جای شی باله موئم. ^۶ لیکن امی یگ خوبی ره دری که از کارای نیکولائیان بد موبری، امو رقم که ما ام
بد موبرم. ^۷ هر کسی که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیز خیل مَوگیه. هر
کسی که پیروز شنه، ما بلده ازو حق میدیم که از درخت حیات که دَ باغ بهشت خدا آسته، بخوره.

بلده جماعت ایماندارای شار اسمیرنا

^۸ بلده ملایکه جماعت ایماندارای اسمیرنا نوشته گو:

امو کسی که اول و آخر آسته، امو که مُرد و دوباره زنده شد، اینی تورا ره مَوگیه: ^۹ ما از مُصیبت و غریبی تو خبر
دَرُم، باوجود که دولت مند آستی! ما از بدگویی امزو کسا خبر دَرُم که خود ره یهودی مَوگیه، ولے یهودی نیبه، بلکه
جماعت شیطو آسته. ^{۱۰} از رنج-و-عذابی که دَ بِلَه تو آمدنی آسته، ترس نخور. باخبر بش که ایلیس بعضی از شمو
ره دَ بندی خانه میندزه تا آزمایش شنید و بلده ده روز شمو رنج-و-عذاب مینگرید. لیکن تا دم مرگ وفادار بش و ما
تاج حیات ره دز تو میدیم. ^{۱۱} هر کسی که گوش شنوا دَره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا
چیز خیل مَوگیه. هر کسی که پیروز شنه، از مرگ دوم هیچ ضرر نمینگره.

بلده جماعت ایماندارای شار پرگاموس

^{۱۲} بلده ملایکه جماعت ایماندارای پرگاموس نوشته گو:

امو کسی که شمشیر تیز دُو دم دَره، اینی تورا ره مَوگیه: ^{۱۳} ما میدنم که تو دَ کجا زندگی مونی، دَ جای که تخت
شیطو آسته. ولے باوجود ازی ام تو دَ نام ازمه قایم-و-استوار مندی و ایمانی ره که دز مه دری انکار نکدی، حتی
دَ امزو روزای که آنتیپاس شاهد وفادار مه دَ مینکل شمو، دَ جایی که شیطو بود-و-باش دَره کشته شد.

^{۱۴} مگم چند چیز دَ ضد تو دَرُم: تو دَ اونجی کسای ره دری که از تعلیم بلعام نبی پیروی مونه، از تعلیم کسی که

بلاق پادشاه ره یاد دد که د دم زوی بنی اسرائیل سنگ لخشندک بيله تا اونا از خوراک های که بلده بت ها قربانی شده بخوره و د زناکاری گرفتار شنه. ^{۱۵} امی رقم تو بعضی کسای ره ام دری که از تعلیم نیکولایان پیروی مونه. ^{۱۶} پس توبه کو! اگه نه، د زودی د پیش تو مییم و قد شمشیر دان خو د خلاف ازوا جنگ مونم. ^{۱۷} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل موهیه: هر کسی که پیروز شنه، ما از «من» تاشه شده بلده شی میدیم و ام یگ سنگ سفید بلده ازو میدیم که د زوی امزو سنگ یگ نام نو نوشته یه که هیچ کس او ره نموفامه بغير از کسی که او ره د دست میره.

بلده جماعت ایماندارای شار تیاتیرا

^{۱۸} بلده ملایکه جماعت ایماندارای تیاتیرا نوشته کو:

باچه خدا که چیمای شی رقم آنگه آتش الی و پایای شی رقم برنج جلا ددگی آسته اینی توره ها ره موهیه: ^{۱۹} ما از اعمال تو، از محبت، ایمان، خدمت و صبر-و-خوصیله تو خبر درم و میدنم که کارای آخر تو از اول کده خوبتر آسته.

^{۲۰} لیکن امی یگ شکایت ره د ضد تو درم: تو امو خاتو ره که ایزابل نام دره سر ایله ایشته، امو ره که خود ره پیغمبر موهیه و قد تعلیم خو خدمتگرای مره گمراه مونه، تا زناکاری کنه و از خوراک های که بلده بت ها قربانی شده، بخوره. ^{۲۱} ما بلده شی وخت ددم که از زناکاری خو توبه کنه، لیکن او نمیخایه که توبه کنه. ^{۲۲} اینه، ما او ره میزنم که د جاگه بفته و کسای ره که قد ازو زنا مونه د رنج-و-مصیبت سخت گرفتار مونم، سویای که اونا از کارای خو توبه کنه؛ ^{۲۳} و ما پیروای ازو ره میزنم که بمره. اوخته تمام جماعت های ایماندارا میدنه که ما امو آستم که دل ها و فکرا ره کنج-و-کاو مونم و هر کدم شمو ره د مطابق اعمال شمو اجر یا جزا میدیم.

^{۲۴} لیکن بلده باقی شمو که د تیاتیرا آستید، شمو کسای که ای تعلیم ره قبول نکدید و چیزی ره که «راز غوج شیطو» گفته موشه یاد نگرفتید، دز شمو موگم که ما کدم بار دیگه ره د بله شمو نمیلیم، ^{۲۵} فقط د چیزی که درید محکم بشید، تا وختیکه ما بییم. ^{۲۶} کسی که پیروز شنه و کارای مره تا آخر د جای بیره، او ره د بله ملت ها قدرت-و-اختیار میدیم: ^{۲۷} او قد سوته اینی د بله ازوا حکمرانی مونه و اونا ره رقم کوزه گلی میده میده موهیه، امو رقم که ما قدرت-و-اختیار ره از آته آسمانی یافتیم. ^{۲۸} امچنان بلده ازو ستاره صبح ره موبخشم. ^{۲۹} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل موهیه.

بلده جماعت ایماندارای شار ساردس

۳' بلده ملایکه جماعت ایماندارای ساردس نوشته کو:

امو کسی که هفت روح خدا و هفت ستاره دره اینی توره ها ره موگیه: 'ما از کارای تو باخبر آستم؛ تو نام بر کده که زنده آستی، ولے مرده یی. ۲' بیدار شو و چیزای ره که باقی منده و نزدیک د مردو یه، قوت بدی، چراکه ما اعمال تو ره د حضور خدا کامل نیافتیم. ۳' پس چیزی ره که حاصل کدی و شنیدی د یاد خو بیرو و او ره د جای آورده توبه کو. لیکن اگه بیدار نشنی، ما رقم دز آلی د بله تو مییم و تو نموفامی که د کدم زمان د بله تو مییم. ۴' لیکن هنوز چند نفر د ساردس دری که دامون خو ره ناپاک نکده و اونا د کالای سفید قد ازمه قدم میزنه، چراکه لایق شی ره دره. ۵' هر کسی که پیروز شنه رقم ازوا کالای سفید د جان شی دده موشه و نام ازو ره هرگز از کتاب حیات گل نمونم، بلکه نام ازو ره د حضور آته خو و ملایکه های شی اقرار موکنم. ۶' هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل موگیه.

بلده جماعت ایماندارای شار فیلا دلفیه

۷' بلده ملایکه جماعت ایماندارای فیلا دلفیه نوشته کو:

امو کسی که مقدس و حق آسته، امو کسی که کلی داوود ره دره، امو که واز مونه و هیچ کس بسته کده نمیکنه، امو که بسته مونه و هیچ کس واز کده نمیکنه، اینی توره ها ره موگیه: ۸' 'ما از اعمال تو باخبر آستم. اینه، ما یگ درگه واز ره د پیش روی تو ایشتمیم که هیچ کس او ره بسته کده نمیکنه؛ ما میدنم که قوت تو کم آسته، ولے تو کلام مره نگاه کدی و نام مره انکار نکدی. ۹' اینه، امو کسای که از جماعت شیطان آسته و خود ره یهودی موگیه ولے نیبه و دروغ موگیه، ما اونا ره وادار مونم که بیبه و د پیش پایای تو بفته و بدنه که ما تو ره دوست درم. ۱۰' ازی که تو کلام مره قد صبر-و-خوصله نگاه کدی، ما ام تو ره از ساعت آزمایش نگاه مونم که د بله تمام دنیا آمدنی آسته تا تمام کسای که د روی زمی زندگی مونه آزمایش شنه. ۱۱' 'ما د زودی مییم؛ پس د چیزی که دری محکم بش، تا هیچ کس تاج تو ره گرفته نتنه. ۱۲' هر کسی که پیروز شنه، او ره د خانه خدای خو یگ ستون جور مونم و او هرگز ازونجی برو نموره. ما د بله ازو نام خدای خو ره نوشته مونم و نام شار خدای خو ره یعنی نام اورشلیم نو ره که از عالم باله از طرف خدای مه میبه و امچنان نام نو خود ره. ۱۳' هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیزخیل موگیه.

بلده جماعت ایماندارای شار لائودیکیه

^{۱۴} بلده ملایکه جماعت ایماندارای لائودیکیه نوشته کو:

امو که «آمین» گفته موشه، امو شاهد صادق و راستگوی که سرمَنْشِه خَلقتِ خُدا آسته، اینی توره ها ره موگیه:

^{۱۵} ما از اعمال تو خبر درم؛ تو نه سرد آستی و نه گرم. کشکه یا گرم موبودی یا سرد. ^{۱۶} پس، بخاطری که تو دلمل آستی، یعنی نه گرم و نه سرد، تو ره از دان خوتف مونم. ^{۱۷} چون تو موگی: "ما دولتمند آستم و مال-و-دولت جم کدیم و د هیچ چیز محتاج نیستم." مگم تو خبر نداری که بیچاره، مسکین، غریب، کور و لُج آستی. ^{۱۸} ما تو ره نصیحت مونم که طلای د آتش خالص شده ره از مه بخر تا دولت مند شنی؛ و کالای سفید ره بخر تا بپوشی و شرمندگی لچی خو ره بپوشنی، و ملم ره بخر تا د چیمای خو ملیده پینا شنی. ^{۱۹} کسای ره که ما دوست درم، اونا ره سرزنش و اصلاح مونم؛ پس سر غیرت شو و توبه کو. ^{۲۰} اینه، ما د دان درگه ایسته شده تخ تخ مونم؛ اگه کس آواز مره بشنوه و درگه ره واز کنه، ما د پیش ازو داخل مورم و قد ازو نان موخورم و او ام قد ازمه نان موخوره.

^{۲۱} هر کسی که پیروز شنه، ما ای حق ره دزو میدیم که قد ازمه قتی د بله تخت مه بشینه، امو رقم که ما پیروز شدم و قد آبه خو قتی د بله تخت ازو ششتم. ^{۲۲} هر کسی که گوش شنوا دره، گوش بگیره که روح بلده جماعت های ایماندارا چیز خیل موگیه.

تختی که د عالم باله یه

^{۱۴} بعد ازو چیزا ما توخ کدم و دیدم که یگ درگه د عالم باله واز آسته و امو آواز ره که د اول شنیده بودم که رقم آواز شیپور قد ازمه گپ میزد، بسم گفت: "د اینجی باله بیه و ما چیزای ره بلده تو نشو میدیم که بعد ازی باید واقع شنه." ^۲ بے بلغه د زیر تاثیر روح قرار گرفتیم و دیدم که د عالم باله یگ تخت آسته و د بله امزو تخت یگو کس شسته. ^۳ امو که د اونجی ششتم رقم سنگ یشم و عقیق نورانی معلوم موشد و د گرداگرد تخت یگ رنگین کمان بود که رقم زمرد آلی د نظر موخورد. ^۴ د گرداگرد تخت، بیست و چار تخت دیگه بود و د بله امزو تخت ها بیست و چار بزرگ ششتم که کالای سفید د جان خو دشت و د سر هر کدم ازوا تاج طلایی بود. ^۵ امزو تخت آتشک ها و غرش ها و گرگرداغ ها بر موشد. د پیش روی تخت هفت چراغ موسوخت که هفت روح خُدا آسته. ^۶ امچنان د پیش روی تخت یگ چیز رقم دریای شیشه معلوم موشد، رقم بلور. د مینکل تخت و د گرداگرد تخت چار موجود زنده

بُود که پُشت و پیشِ ازوا پُر از چیم بود. ^۷ مَوْجُودِ زندهِ اوّلِ رِقْمِ شیرِ بُود، دوّمی شی رِقْمِ گوسله بُود، سوّمی شی چهره رِقْمِ انسانِ دَشت و چارُمی شی رِقْمِ بُرْگِجِ پرواز کده بُود. ^۸ اُمُو چارِ مَوْجُودِ زندهِ هر کُدم شی شَشِ بالِ دَشت و گِرْداگِرْد و طَرَفِ داخِلِ بالِ ها پُر از چیم بُود. اُونَا شاو و روزِ بَدُونِ دَمَراسی مَوْگُفت:

”قُدُوس، قُدُوس، قُدُوس،

خُداوند-خُدایِ قَادِرِ مُطَلَقِ

که بُود و آسته و مییه.“

^۹ هر غَیْتَبِکِه اُمُو مَوْجُودَاتِ زندهِ اُمُو ره که دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتُنْد و تا اَبَدِ زندهِ یِه، بُرْگی-و-جَلالِ دَدِه اِحْتِرام و شُکر-و-سِپاسِ مَوْکد، ^{۱۰} اُمُو بَیست و چار بُرْگ دَ حُصُورِ امزُو که دَ تَخْتِ شِشْتُنْد و تا اَبَدِ زندهِ یِه موفتَد و اُو ره پَرستِش مَوْکد؛ اُونَا تاجِ هایِ خُو ره دَ پیشِ رُویِ تَخْتِ پورته کده مَوْگُفت:

”ای خُداوند-خُدایِ مو، تُو لایقِ شی ره دری

که جلال و حُرْمَت و قُدْرَتِ پَیدا کُنی،

چُون تُو تمامِ چیزا ره خَلقِ کدی

و دَ خاست-و-اِرادهِ ازتُو اُونَا دَ وِجُودِ اَمَدِه و آسته.“

طومار و باره

^۵ اوخته دَ دِستِ راستِ امزُو که دَ بِلِه تَخْتِ شِشْتُنْد، یگ طومار ره دِیدُم که دَ پُشت و رُویِ خو نوشته دَشت و قد هفت مَهر، مَهر-و-لاک شُدُد. ^۲ و یگ ملایکِه قُدْرَتَمَنْد ره دِیدُم که قد آوازِ بلندِ اِعلانِ مَوْکد که، ”کی لایقِ شی ره دره که مَهرایِ طومار ره کنده اُو ره واز کنه؟“ ^۳ ولے هیچ کس دَ آسمو و یا دَ رُویِ زمی یا دَ زِبَرِ زمی نَتَنِست که اُمُو طومار ره واز کنه و مَنِه شی ره بِنگره. ^۴ و ما زار زار چَخرا مَوْکدُم، چُون هیچ کس پَیدا نَشُد که لایقِ واز کدوِنِ امزُو طومار مَوْبُود و مَنِه شی ره مِیدِید. ^۵ اوخته یکی امزُو بُرْگِگا دَز مه گُفت: ”چَخرا نَکُو! اونِه، شیرِ طایفِه یَهُودا

که از ریشِه داوود آسته، پیروز شده تا هفت مِهَر طومار ره بکنه و او ره واز کنه.”

بعد ازو دیدم که دَ بِنِ تَخْت و چار مَوْجُودِ زنده و دَ مینکلِ بزرگا یگ باره ایسته بُود که رقم باره حلال شده بُود. او هفت شاخ و هفت چیم دشت که هفت روح خدا آسته و دَ تمام زمی رِبِی شُده. ^۷ او آمد و طومار ره از دِستِ راستِ امرو که دَ بِلِه تَخْت شِشْتُد، گرفت. ^۸ وختیکه طومار ره گرفت، امرو چار مَوْجُودِ زنده و امرو بیست و چار بزرگ، دَ پیشِ باره رُوی دَ خاک اُفتد. هر کدَم ازوا یگ برِبط دشت و جامک های طِلّایی پُر از بُخورِ خوشبوی که دُعا های مُقَدَّسین آسته. ^۹ اونا یگ سرودِ نو میخانند:

”تو لایق شی ره دری که طومار ره بگیری

و مِهرای شی ره واز کنی،

چراکه تو حلال شدی

و قد خونِ خُو مردُم ره از هر طایفه و زیو و قوم و مِلّت بلده خدا خریدی

^{۱۰} و ازوا بلده خدای مو پادشایو و پیشوایو جور کدی

و اونا دَ بِلِه زمی پادشاهی مونه.”

^{۱۱} بعد ازو ما توخ کدُم و آوازِ ملایکه های کلو ره شنیدم که گِرداگردِ تَخْت و مَوْجُوداتِ زنده و بزرگا ره گرفتند و تعدادِ ازوا لک ها و هزاران هزار بُود. ^{۱۲} اونا قد آوازِ بلند مَوگفت:

”باره که حلال شد لایق شی ره دره

که قدرت و دولت، حکمت و قوت،

حُرمت و جلال دشته بشه و ستایش شنه.”

^{۱۳} اوخته شنیدم که تمام مخلوقاتِی که دَ آسمو، دَ رُوی زمی، دَ زیرِ زمی و دَ دریا آسته و چیزای که دَ مَنِه ازوا وجود

دره، مَوَكُفْت:

”سِتایش و حُرْمَت، جلال و قُدْرَت

امزُو بَشَه که دَ بِلَه تَخْت شِشْتَه و از باره تا اَبَد اَلاباد!“

^{۱۴} و اَمُو چار مَوَجُودِ زنده کُفْت: ”آمین!“ و اَمُو بَزُرگا رُوی دَ خاک اُفْتَدَه اُو ره سَجده کد.

کندون مَهر ها

^۶ اوخته دِیدُم که باره یکی امزُو هفت مَهر ره واز مونه و شَنِیدُم که یکی امزُو چار مَوَجُودِ زنده قد آواز رِقَمِ گُرگِرداغ اَلی مَوِگیه: ”بیه!“^۲ و دِیدُم که اونه، یگ آسِ سفید مییه و کسی که دَ بِلَه شی سوار بُود، یگ کَمون دَشت. بَلَدَه اَزُو یگ تاج دَدَه شُد و اُو پیروزمندانَه پیش رفت تا پیروز شُنه.

^۳ وختیکه اُو مَهرِ دوُم ره واز کد، شَنِیدُم که مَوَجُودِ زنده دوُم مَوِگیه: ”بیه!“^۴ اوخته یگ آسِ دِیگه که رنگِ آتشی دَشت بُرو آمد و بَلَدَه کسی که دَ بِلَه شی سوار بُود، قُدْرَت دَدَه شُد تا صُلح ره از زمی باله کنه تاکه مَرْدُم یگدِیگه خُو ره بُکُشه. بَلَدَه اَزُو یگ شمشیرِ کُنه ام دَدَه شُد.

^۵ غَیْتیکه اُو مَهرِ سوُم ره واز کد، شَنِیدُم که مَوَجُودِ زنده سوُم مَوِگیه: ”بیه!“ و دِیدُم که اونه، یگ آسِ سیاه مییه و کسی که دَ بِلَه شی سوار بُود، دَ دِست خُو یگ تَرَاوُ دَشت. ^۶ و از مینکلِ امزُو چار مَوَجُودِ زنده، یگ آواز ره شَنِیدُم که مَوَكُفْت: ”یگ مَنک گندُم مَزِدِ یگ روز کار و سِه مَنک جَو مَزِدِ یگ روز کار و دَ روغو و شراب صَرَر نَرَسَن.“

^۷ وختیکه اُو مَهرِ چارُم ره واز کد، آوازِ مَوَجُودِ زنده چارُم ره شَنِیدُم که مَوِگیه: ”بیه!“^۸ و دِیدُم که اونه، یگ آسِ کَبُود مییه و کسی که دَ بِلَه شی سوار بُود «مَرگ» نام دَشت و عالمِ مَرده ها از پُشتِ اَزُو مِیَمَد. بَلَدَه ازوا قُدْرَت دَدَه شُد تا مَرْدُم یگ چارُم زمی ره دَ وِسیله شمشیر، قحطی، مَرَضِ وُبا و جانورای درنیده رُوی زمی بُکُشه.

^۹ وختیکه اُو مَهرِ پَنجُم ره واز کد، دَ زِیر قُربانگاه جان های کسای ره دِیدُم که بخاطرِ کلامِ خُدا و بخاطرِ محکم بُودو دَ شاهدی که قَبُول کُدد، کُشته شُدُد. ^{۱۰} اونا قد آوازِ بلند چِیغ زده مَوَكُفْت: ”ای خُداوند قَادِرِ مُطَلَق، قُدوس و بَرحق، تا کِی قِضاوَتِ نُمونی و اِنْتِقامِ خُونِ مو ره از باشنده های رُوی زمی نَمِیگیری؟“^{۱۱} اوخته بَلَدَه هر کَدَم ازوا

یگ کالای سفید دده شد و دزوا گفته شد که کم دیگه ام آرام کنه تا تعداد همکارا و برارون ازوا که رقم ازوا کُشته موشه، پوره شنه.

^{۱۲} و دیدم که او مهر ششم ره واز کد و یگ زلزله قوی رُخ دد و آفتو رقم پلاس درُشت سیاه شد و ماه کاملاً رقم خون آلی سُرُخ شد ^{۱۳} و ستاره های آسمو د زمی ریخت، رقمی که درخت انجیر از باد شدید شور مُوخوره و میوه های نازسیده خُو ره میریزنه. ^{۱۴} آسمو رقم یگ طومار پیچنده شده جم شد و هر کوه و جزیره از جای خُو برده شد. ^{۱۵} اوخته پادشایون زمی، آدمای نامتو، قومندانا، دولتَمندا و قُدرتمندا و هر غلام و هر نفر آزاد خود ره د غار ها و د بین قاده های کوه ها تاشه کده ^{۱۶} د کوه ها و قاده ها گُفت: ”د بِلِه مو بُفتید و مو ره از چهره امزو که د بِلِه تخت ششته و از غَضَبِ باره تاشه کُنید، ^{۱۷} چراکه روز بزرگِ غَضَبِ ازوا رسیده و کی میتنه که د برابر شی ایسته شنه؟“

یگ صد و چل و چار هزار

^{۱۷} بعد ازو دیدم که چار ملایکه د چار گوشه زمی ایسته یه، دم زوی چار باد زمی ره میگیره تا باد د بِلِه زمی و د بِلِه دریا و د بِلِه هیچ درخت پُف نکنه. ^۲ اوخته یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از جای آفتو بر شدو باله میبه و مهر خُداي زنده ره قد خُو دره. او د امزو چار ملایکه که دزوا قُدرت دده شُدد تا د زمی و دریا ضرر برسنه، قد آواز بلند گُفت: ^۳ ”تا زمانی که مو د پیشانیه خدمتگارای خُداي خُو مهر نَزده، د زمی و د دریا و د درختا ضرر نرسنید.“ ^۴ اوخته تعداد کسای ره که مهر شُدد شنیدم: از تمام طایفه های بنی اسرائیل یگ صد و چل و چار هزار نفر مهر شد:

^۵ از طایفه یهودا دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه رتوبین دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه جاد دوازده هزار نفر مهر شد.

^۶ از طایفه آشیر دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه نفتالی دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه منسی دوازده هزار نفر مهر شد.

^۷ از طایفه شمعون دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه لاوی دوازده هزار نفر مهر شد.

از طایفه یساکار دوازده هزار نفر مُهر شد.
از طایفه زبولون دوازده هزار نفر مُهر شد.
از طایفه یوسف دوازده هزار نفر مُهر شد
و از طایفه بنیامین دوازده هزار نفر مُهر شد.

گروه کته قد کالاهای سفید

بعد ازى دیدم که اونه، یگ گروه کته که هیچ کس اونا ره حساب کده نَمیتَنِست، از هر مِلَّت و طایفه و قوم و زبو
دَ پیش رُوی تَخْت و دَ حُضُورِ باره ایسته شُد؛ دَ جانِ ازوا کالای سفید و دَ دِستای ازوا شاخچه های دِرختِ خُرما بُود
و اونا دَ آواز بلند چیغ زده مُوگُفت:

”نِجات دَ خُدای مو تعلق دَره

که دَ بِلَه تَخْت میشیننه و دَ باره.

تمامِ ملایکه ها دَ گرداگردِ تَخْت و دَ گرداگردِ بزرگا و چار مَوْجُودِ زنده ایسته بُود و اونا دَ پیشِ تَخْتِ رُوی دَ خاک
اُفتَد و خُدا ره سَجده کده ^{۱۲} گُفت:

”آمین!

سِنَتایش و جلال،

حِکمت و شُکرگُزاری،

حُرْمَت و قُوت و قُدرت

از خُدای مو باد، تا اَبَدُالْآباد. آمین.

^{۱۳} اوخته یکی امرو بزرگا از مه پُرسان کده گُفت: ”امی سفید پوشا کی آسته و از کُجا اَمده؟“ ^{۱۴} ما دَز شی گُفتُم:

“صاحب، خود تو میدنی!” اوخته او دز مه گُفت: “امیا کسای آسته که از عذابِ سخت خلاص شُده و کالای خُو ره شُشته و دَ خُونِ باره سفید کده.^{۱۵} امزی خاطر اونا د پیش رُوی تَخْتِ خُدا آسته و شاو و روز او ره دَ خانه شی عبادت مونه و امو که د بِلِه تَخْتِ شُشته، اونا ره دَ تِی خیمه خُو جای دده.^{۱۶} اونا دِیگه هرگز گُشنه و تُشنه نُمُوشه و آفتو اونا ره نَمیَزنه و نه ام کدَم گرمی سخت د بِلِه ازوا مییه.^{۱۷} چون باره که د مینکلِ تَخْتِ ایسته یه، چوپون ازوا مُوشه و اونا ره سُون چشمه های آب حیاتِ هِدایتِ مونه و خُدا تمام آودیده ها ره از چیمای ازوا پاک مونه.”

مُهرِ هفتم

۸ وختیکه باره مُهرِ هفتم ره واز کد، تقریباً نیم ساعت د عالمِ باله خاموشی برقرار شُد. ۲ و ما امو هفت ملایکه ره دیدم که د حُضُورِ خُدا ایسته یه و دزوا هفت شیپور دده شُد. ۳ اوخته یگ ملایکه دِیگه آمده د پیش قُربانگاه ایسته شُد و او یگ آتشدانِ طَلایی دشت. دَمز و ملایکه بَخُورِ خوشبوی کلو دده شُد تا او ره قد دُعاهای تمام مُقَدَّسین د بِلِه قُربانگاهِ طَلایی که د پیش رُوی تَخْتِ آسته، تقدیم کُنه. ۴ و دُودِ بَخُورِ خوشبوی قد دُعاهای مُقَدَّسین از دِستِ ملایکه د حُضُورِ خُدا باله رفت. ۵ بعد ازو ملایکه آتشدان ره گِرِفته از آتِشِ قُربانگاه پُر کد و د بِلِه زمی پورته کد. اوخته گرگُرداغ، آوازها، آتِشکِها و زلزله پیدا شُد.

هفت شیپور

۶ پس امو هفت ملایکه که هفت شیپور دشت، آماده شُد تا اونا ره د صدا بیره. ۷ اوخته ملایکه اول شیپور ره د صدا اُورد و زاله و آتِشِ قد خُونِ قتی تاه آمد و د بِلِه زمی بارید و یگ سیوم زمی و یگ سیوم درختا و تمام علفای سوز ره سوختند. ۸ و ملایکه دوم شیپور ره د صدا اُورد و یگو چیز رقم کوه کُنه که د آتِشِ مَوسُخت د دریا آندخته شُد و یگ سیوم دریا د خُونِ تبدیل شُد ۹ و یگ سیوم زندهجانای دریایی مُرد و یگ سیوم کِشتی ها نابود شُد. ۱۰ ملایکه سیوم شیپور ره د صدا اُورد و یگ ستاره کُنه رقم مَشعلِ در دده شُده از آسمو تاه آمد و د بِلِه یگ سیوم دریاها و چشمه های او اُفتد. ۱۱ نام امزو ستاره افسنتین بود. یگ سیوم اوها کلو تلخ شُد و غدر مردم از خاطرِ اوهای تلخ شُده مُرد. ۱۲ ملایکه چارم شیپور ره د صدا اُورد و یگ سیوم آفتو و یگ سیوم ماهتو و یگ سیوم ستارهها زده شُد، د اندازه که یگ سیوم ازوا تریک شُد و یگ سیوم روز و یگ سیوم شاو بے روشنی مند. ۱۳ و د حالیکه توخ مُوکدم، شنیدم که یگ بُرگُج د حینِ پرواز د مینکلِ آسمو د آواز بلند مَوگیه: “وای، وای، وای د حالِ باشنده های زمی، بخاطرِ آوازِ شیپورهای امزو سه ملایکه که اونا د زودی د صدا میره.”

۹ وختی ملایکه پنجم شیبور ره د صدا اورد، ما یگ ستاره ره دیدم که از آسمو د زمی اُفتد و کلی چاه بے آخِر بلده ازو دده شد. ^۲ او دان چاه بے آخِر ره واز کد و از چاه یگ دود رقم دود تنور کنه بر شد و آفتو و هوا د وسیله دود چاه تریک شد. ^۳ و از مینکل دود ملخ ها د بله زمی آمد و بلده ازوا قدرتی دده شد که رقم قدرت دُمکجکای زمی بود. ^۴ بلده ازوا گفته شد که د علفای زمی و گیاه های سوز و درختا ضرر نرسنه، بلکه فقط د امزو مردما ضرر برسنه که مهر خدا ره د پیشانی خو ندره. ^۵ بلده ازوا اجازه کشتون مردما دده نشد، بلکه دزوا فقط اجازه دده شد که اونا ره مدت پنج ماه عذاب کنه و عذاب ازوا مثل درد-و-سوز نیش دُمکجک بود که یگ نفر ره نیش میزنه. ^۶ د امزو روزا مردم مرگ طلب مونه، لیکن پیدا نمیکنه، د آرزوی مردو آسته، و له مرگ ازوا دوتا مونه. ^۷ شکل امزو ملخ ها رقم آسپ های بود که بلده جنگ آماده شده بشه. د بله سر ازوا یگ چیز رقم تاج طلائی آلی بود و چهره های ازوا رقم چهره انسان. ^۸ موی های ازوا رقم موی خائونو آلی و دندونای شی مثل دندونای شیر آلی بود. ^۹ اونا زره ها رقم زره های آینی دشت و آواز بال های ازوا رقم آواز گاوی های جنگی کلو بود که قد آسپ ها د جنگ مودوه. ^{۱۰} اونا رقم دُمکجک ها آلی دُم و نیش دشت و د دُم ازوا قدرت بود که مردم ره بلده پنج ماه عذاب کنه. ^{۱۱} اونا د بله خو یگ پادشاه دشت که او ملایکه چاه بے آخِر بود که د زیون عبرانی نام ازو «آبدون» آسته و د یونانی او ره «آپولیون» موجه. ^{۱۲} «وای» اول تیر شد. اینه، دو «وای» دیگه هنوز منده که بعد ازی مییه.

^{۱۳} ملایکه ششم شیبور ره د صدا اورد و ما یگ آواز ره از مینکل چار شاخ قربانگاه طلائی که د حضور خدا آسته، شنیدم. ^{۱۴} و امو آواز د امزو ملایکه ششم که شیبور دشت گفت: «امو چار ملایکه ره که د دریای کته فرات د بند آسته، خلاص کو.» ^{۱۵} پس امو چار ملایکه که بلده امزی ساعت و روز و ماه و سال آماده نگاه شد، خلاص شد تا یگ سیوم بشر ره بکشه. ^{۱۶} تعداد لشکر سواره ازوا دو صد میلیون نفر بود؛ ما تعداد ازوا ره شنیدم. ^{۱۷} آسپ ها و سوارای ره که ما د رویای خو دیدم، اینی رقم معلوم موشد: زره های ازوا رنگ آتشی و کبود و زرد گوگردی دشت. سر آسپ ها رقم سر شیر آلی معلوم موشد و از دان ازوا آتش، دود و گوگرد بر موشد. ^{۱۸} د وسیله امزی سه بلا یعنی آتش، دود و گوگرد که از دان ازوا بر موشد، یگ سیوم بشر کشته شد. ^{۱۹} چون قدرت آسپ ها د دان و دُم ازوا بود؛ دُم های ازوا مثل مار های آسته که سر دره و قد ازوا نیش میزنه. ^{۲۰} باقی بشر که د وسیله امزی بلا ها کشته نشد، هنوز ام از کارای دست خو توبه نکد و پرستش کدون جنیات و بت ها ره ایله نکد، پرستش بت های طلائی، نقرهیی، برنجی، سنگی و چوبی ره که قدرت دیدو و شنیدو و راه رفتو ره نداشت. ^{۲۱} امچنان اونا از آدمکشی و جادوگری و زناکاری و دزی توبه نکد.

ملایکه و طومار ریزگ

۱۰ اوخته یگ ملایکه قُدرتمند دیکه ره دیدم که از آسمو تاه مییه. او قد آور پوشنده شُد و د بَله سر شی رنگین کمو بود. چهره ازو رقم آفتو آلی و پایای شی رقم ستون های آتش بود. ^۲ او د دست خو یگ طومار ریزگ واز شده دشت. او پای راست خو ره د دریا و پای چپ خو ره د بَله زمی ایش ^۳ و د آواز بلند رقم غرش شیر چیغ زد و غببیکه چیغ زد، هفت گرگردراغ آواز خو ره بر کد. ^۴ بعد ازو که هفت گرگردراغ آواز خو ره بر کد، ما آماده شدم که نوشته کنم، لیکن یگ آواز از عالم باله شنیدم که موگفت: ”چیزای ره که هفت گرگردراغ گفت مهر کو و اونا ره نوشته نکو.“

۵ اوخته امو ملایکه ره دیدم که د بَله دریا و زمی ایسته بود. او دست راست خو ره سون آسمو باله کد ^۶ و د نام امزو که تا ابدالاباد زنده یه و آسمو ره قد تمام چیزای که د مَنه شی آسته و زمی ره قد تمام چیزای که د مَنه شی آسته و دریا ره قد تمام چیزای که د مَنه شی آسته خلق کده، قسم خورد و گفت: ”دیکه طال نموخوره، ^۷ بلکه د امزو روزای که ملایکه هفتم شیبور ره د صدا میره، راز خدا تکمیل موشه، امو رقم که د خدمتگاری خو یعنی د پیغمبرا خبر دده بود.“

۸ اوخته امو آوازی ره که از عالم باله شنیده بودم، بسم قد مه گپ زده گفت: ”بورو، طومار واز شده ره از دست ملایکه که د بَله دریا و زمی ایسته یه، بگیر.“ ^۹ و ما د پیش ملایکه رفتیم و دزو گفتیم که طومار ریزگ ره دز مه بدیه. او دز مه گفت: ”ای ره بگیر و بخور. ای مَنه کوره تو ره تلخ مونه، لیکن د دان تو رقم عسل وری شیرین مزه میدیه.“ ^{۱۰} پس طومار ریزگ ره از دست ملایکه گرفته خوردیم. او د دان مه رقم عسل وری شیرین بود، مگم وختیکه او ره قورت کدم، مَنه کوره مه تلخ شد. ^{۱۱} اوخته دز مه گفت: ”تو باید بسم د باره قوم ها، ملت ها، زیونا و پادشایون کلو پیشگویی کنی.“

دو شاهد خدا

۱۱ بعد ازو بلده مه یگ نی دده شد که رقم چپو اندازه گیری بود و دز مه گفته شد: ”باله شو و خانه خدا و قربانگاه ره اندازه بگیر و تعداد کسای ره که د اونجی عبادت مونه حساب کو. ^۲ لیکن حولی برون خانه خدا ره ایله بدی و او ره اندازه نگیر، چراکه او بلده ملت ها دده شده و اونا بلده چل و دو ماه شار مقدس ره پایمال مونه. ^۳ و ما

د دُو شاهدِ خُو که کالای پلاسی پوښیده، قُدرت-و-اِختیار میډیم که مَدَتِ یگ هزار و دُو صد و شصت روز نَبوت کُنه. ^۴ ”اُمیا دُو درختِ زیتون و دُو چراغدان آسته که د حُصُورِ خُداوندِ عالم ایسته موشه. ^۵ اگه کُدم کس بخایه که دزوا صَرَر برسنه، آتش از دانِ ازوا بُر موشه و دُشمنای ازوا ره قُورت مونه؛ و هر کسی که قَصَد کُنه دزوا صَرَر برسنه باید امی رقم کُشته شُنه. ^۶ اُمیا قُدرت-و-اِختیار دَره که آسمو ره بِنَد کُنه تا د دُورونِ روزای که نَبوت مونه بارش نباره. امچنان امیا د بِلَه آو ها قُدرت-و-اِختیار دَره که اونا ره د خُونِ تَبَدیل کُنه و هر غَیبتیکه بخایه، زمی ره د هر رقم بلا گِرِفَتار کُنه.

^۷ و زمانی که اونا شاهدی ددون خُو ره خلاص کُنه، «جانورِ وَحشی» که از چاهِ بے آخِر بُر موشه قد ازوا جنگ مونه و د بِلَه ازوا پیروز موشه و اونا ره مُوکُشه. ^۸ جَسَدِ های ازوا د سَرَکِ عُمومی شار کُنه پورته موشه که بطورِ کِنایه «سَدوم» و «مِصر» کُفته شُده، د امزُو جای که مَولای ازوا ام د صَلیب میخکوب شُد. ^۹ مَدَتِ سِه و نیم روز مردما از هر قوم و طایفه و زیو و مِلَّت جَسَدای ازوا ره توخ مونه و اِجازه نَمیدیه که اونا د قبر ایسته شُنه. ^{۱۰} باشنده های رُوی زمی بخاطرِ ازوا خوشی مونه و جشن گِرِفته د یگدیگه خُو تَحفه رَبی مونه، چراکه امی دُو پیغمبر باشنده های رُوی زمی ره د عذاب کُدد. ^{۱۱} لیکن بعد از سِه و نیم روز، روح حیات از جانبِ خُدا د جَسَدِ های ازوا دَرآمد و اونا سر پایای خُو ایسته شُد و کسای که اونا ره دید، سخت ترس خورد. ^{۱۲} اوخته اونا از عالمِ باله یگ آواز بِلند ره شنید که دزوا کُفت: ”د اینجی باله ببید.“ و د حالیکه دُشمنای ازوا توخ مُوکد اونا د اُور سُونِ آسمو باله رفت. ^{۱۳} د امزُو ساعت یگ زلزله قوی رُخ دد که دهم حصّه شار تباه شُد و هفت هزار نفر د امزُو زلزله از بین رفت و کسای که باقی مَندد، ترس خورده خُدای آسمو ره حمد-و-ثنا کُفت. ^{۱۴} «وای» دوّم تیر شُد؛ اینه، «وای» سوّم د زودی مییه.

شپُورِ هفتم

^{۱۵} وختیکه ملایکه هفتم شپُور ره د صدا اُورد، آواز های بِلند د آسمو شیدیه شُد که مُوکُفت: ”پادشاهی دُنیا از خُداوند مو و از مسیح اَزُو شُد و اُو تا اَبَدُالاباد پادشاهی مونه.“ ^{۱۶} و امو بیست و چار بزرگ که د حُصُورِ خُدا د بِلَه تَخْت های خُو شِشْتند، رُوی د خاک اُفتده خُدا ره پَرستش کد ^{۱۷} و کُفت:

”تُو ره شُکر-و-سپاس مُوگی آی خُداوند-خُدای قادِرِ مُطلق که آستی و بُودی،

چراکه تُو قُدرتِ بزرگ خُو ره د دِست گِرِفته و د پادشاهی کدو شروع کدے.

^{۱۸} مِلَّتْ هَا قَار شُد و غَضَبِ اَزْتُو اَمَد.

آلی زمانی رسیده که مرده ها ره قضاوت کنی

و د خدمتگاری خُو یعنی د پیغمبرا

و د مَقْدَسِین و د کسای که از نام تُو میترسه،

چی ریزه و چی کته، اجر بدی

و کسای که زمی ره تباه مونه، اونا ره نابود کنی.

^{۱۹} اوخته خانه خُدا د عالمِ باله واز شُد و صندوقِ عهدِ خُدا د مینه خانه شی دیده شُد و د اُونجی آتَشک، آواز ها،
گرگردراغ، زلزله و زاله شدید رُخ دد.

خاتو و اژدار

^{۱۲} بعد ازو یگ علامتِ بزرگ د آسمو ظاهر شُد: یگ خاتو قد آفتو پوشنده شُد و ماهتو د زیر پایای شی بود
و د سر خُو یگ تاج از دوازده ستاره دشت. ^۲ او شکامتو بود و از درد زیدو و عذابِ اولاد پیدا کدو ناله-و-فریاد
مُوکد. ^۳ بعد ازو یگ علامتِ دیگه د آسمو دیده شُد: د اُونجی یگ اژدار کته سرخ رنگ بود که هفت سر و ده شاخ
دشت و د بله هفت سر شی هفت تاج بود، ^۴ و دُمِ اژو یگ سِومِ ستاره های آسمو ره جَم کد و د زمی پورته کد. اوخته
اژدار د پیش روی امزو خاتون که د حال زیدو بود، ایسته شُد تا امی که باچه اژو پیدا شنه، باچه شی ره قورت کنه.
^۵ اوخته امو خاتو یگ باچه زید که او قد تیاقِ آینی د بله تمامِ مِلَّتْ ها حکمرانی مونه؛ و باچه اژو د حُصُورِ خُدا و
تخت شی بُرده شُد. ^۶ و خودِ خاتو د بیابو دوتا کد، د یگ جای که از طرفِ خُدا بلده شی آماده شُد تا مُدتِ یگ
هزار و دُو صد و شصت روز د اُونجی اژو نگاهداری شنه.

^۷ اوخته د آسمو جنگ در گرفت. میکائیل و ملائکه های شی قد اژدار جنگ کد و اژدار و ملائکه های اژو ام قد
ازوا جنگ کد. ^۸ لیکن اژدار تَنَنِست پیروز شنه و دیگه بلده ازوا د آسمو جای نَمَد. ^۹ اژدار کته تاه پورته شُد، ارے
امو مارِ قدیمی که نام شی اِبلیس و شیطو آسته و تمامِ دُنیا ره گمراه مونه، د زمی پورته شُد و ملائکه های اژو قد

شی قتی پورته شُد.

^{۱۰} اوخته یگ آواز بلند ره از آسمو شینیدم که موگفت:

“آلی نجات و قوت و پادشاهی خدای مو

و قدرت مسیح ازو برملا شُد،

چون مدعی پرارون مو

که شاو و روز د حضور خدا د بِلِه ازوا تهمت موكد،

تاه پورته شُد.

^{۱۱} اونا د وسیله خون باره

و د وسیله توره شاهی خو د بِلِه ازو پیروز شُد،

چون اونا زندگی خو ره د اندازه دوست نداشت که از مرگ بترسه.

^{۱۲} پس ای آسمونا و باشنده های شی،

خوشی کنیدا!

لیکن وای د حال شمو، ای زمی و دریا،

چراکه ابلیس قد خشم-و-قار کلو د بِلِه شمو تاه آمده،

چون او میدنه که وخت شی کم آسته.”

^{۱۳} وختی ازدار دید که د زمی پورته شُد، او پشت امزو خاتو ره گرفت که باچه زیدد. ^{۱۴} لیکن بلده خاتو دُو بال برگج

کنه دده شُد تا د امزو جای که د بیابو بلده شی آماده شُد، پرواز کُنه، د جایی که بلده یگ زمان و زمان ها و نیم زمان، دور از نظر مار از شی نگاهداری موشه.^{۱۵} اوخته مار از پشت خاتو، از دان خو رقم دریا او ایله کد تا سیل شی او ره گرفته بُیره.^{۱۶} مگم زمی د خاتو کومک کده دان خو ره واز کد و دریای ره که اژدار از دان خو ایله کدد، قورت کد.^{۱۷} اوخته اژدار د بله خاتو قار شُد و رفت تا قد اولادای باقی منده شی جنگ کُنه که احکام خدا ره د جای میره و شاهدی عیسی ره محکم میگیره.^{۱۸} پس اژدار د بله ریگ دریا ایسته شُد.

جانورِ وحشی دریا

۱۳ اوخته دیدم که جانورِ وحشی از دریا بر موشه. او ده شاخ و هفت سر دشت که د بله شاخای شی ده تاج بود و د بله سر های شی نام های کفرآمیز نوشته شُد.^۲ امو جانورِ وحشی ره که دیدم رقم پلنگ بود و پایای شی رقم پایای خرس و دان شی رقم دان شیر. اژدار قدرت و تخت و اختیارات کلون خو ره دزو دد.^۳ یکی از سر های ازو رقمی معلوم موشد که زخم کُشنده خورده بشه، ولی امو زخم کُشنده شی جور شُد. تمام دُنیا خيرو مند و از پشت امزو جانورِ وحشی مورفت.^۴ مردم امو اژدار ره که اختیارات خو ره د جانورِ وحشی دده بود پرستش کد و اونا امو جانورِ وحشی ره ام پرستش کد و کُفت: "کی مثل امزی جانورِ وحشی آسته؟ کی میننه د ضد ازی جنگ کُنه؟" ^۵ بلده ازو یگ دان دده شد که توره های پُرکبر و کفرآمیز بگیه و بلده ازو اجازه دده شد که مدت چل و دو ماه از اختیارات خو استفاده کُنه.^۶ او دان خو ره د کفرگویی واز کد تا د ضد خدا، نام شی، جایگاه شی و تمام موجودات که د عالم باله آسته کُفر بگیه.^۷ بلده ازو اجازه دده شد که قد مُقدسین جنگ کُنه و د بله ازوا زور شُنه و بلده ازو د بله هر طایفه و قوم و زبو و ملت اختیار دده شُد.^۸ و ما دیدم که تمام باشنده های روی زمی امو جانورِ وحشی ره پرستش مونه، تمام کسای که نام ازوا د شروع پیدایش عالم د کتاب حیات باره نوشته نَشده، یعنی د کتاب حیات باره که حلال شُد.^۹ هر کس که گوش شنوا دَره، گوش بگیریه:

۱۰ اگه قرار بشه که کدم کس د اسیری بوره،

او د اسیری موره؛

اگه قرار بشه که کدم کس قد شمشیر کُشته شُنه،

او قد شمشیر کُشته موشه.

امینجی صبر-و-خوَصِله و ایمانِ مُقَدَّسین دَ کار آسته.

جانورِ وَحْشی دَوَم

^{۱۱} اوخته یگ جانورِ وَحْشی دِیگه ره دِیدم که از زمی بُر موشه. او رقم باره آلی دُو شاخ دَشت و رقم اژدار توره مُوگفت. ^{۱۲} او تمامِ اِختیاراتِ جانورِ وَحْشی اوّل ره دَ حُصُور شی دَ کار مُویرد و زمی و باشنده های شی ره وادار مُوكد که جانورِ وَحْشی اوّل ره پَرستیش کُنه، امو ره که زخمِ کُشِنده شی جور شُدُد. ^{۱۳} او مُعجزه های بُزرگ نشو مِیدد، حتی دَ پیشِ نظرِ مردمِ آتش ره از آسمو دَ زمی بازند. ^{۱۴} او باشنده های رُوی زمی ره دَ وسیله مُعجزه های گُمراه کد که بلده اژو اجازه دده شد تا دَ حُصُورِ جانورِ وَحْشی اوّل نشو بدیه. او امی کار ره کده دزوا گفت که یگ مُجسمه جور کُنه، مُجسمه امزو جانورِ وَحْشی ره که دَ وسیله شمشیر زخمی شُدُد، و له هنوز زنده بود. ^{۱۵} دَ جانورِ دَوَم اجازه دده شد که دَ مُجسمه جانورِ وَحْشی دم بدیه تا مُجسمه امزو جانورِ توره بُگیه و تمامِ کسای ره که مُجسمه جانورِ وَحْشی اوّل ره پَرستیش نَموكد، بُکُشه. ^{۱۶} امچنان او پگ ره وادار کد، ریزه و کُنه، دولتَمند و غریب، غلام و آزاد ره که دَ بِلِه دِستِ راست یا دَ پیشانیه ازوا نشان ایشته شُنه ^{۱۷} تا هیچ کس نَتنه که خرید و فروش کُنه، بَغیر از کسای که نشان دَره، یعنی نام یا عَدَدِ نامِ امزو جانورِ وَحْشی ره دَره.

^{۱۸} دَ اینجی حکمت دَ کار آسته: هر کس که دانایی-و-بینایی دَره، عَدَدِ جانورِ وَحْشی ره حساب کُنه، چُون ای عَدَدِ یگ آدم آسته و عَدَدِ شی شَش صد و شصت و شَش آسته.

باره دَ بِلِه کوهِ صَهیون

^{۱۴} بعد ازو دِیدم که اونه، باره دَ بِلِه کوهِ صَهیون ایسته یه و قد ازو قتی یگ صد و چل و چار هزار نفر دِیگه ام بود که نامِ باره و نامِ آته شی دَ بِلِه پیشانی ازوا نوشته بود. ^۲ اوخته ما یگ آواز ره از آسمو شنیدم که رقمِ آوازِ او های کلو و مثلِ آوازِ گرگِ دراغِ قوی بود. امو آواز ره که شنیدم رقمِ آوازی بود که بَرِبطنوازا آوازِ بَرِبَط خُو ره بُر کُنه. ^۳ اونا دَ پیشِ رُوی تَخت و دَ حُصُورِ چار مَوْجُودِ زنده و بُزرگا سَرُود نَو میخاند و هیچ کس نَتَنست امو سَرُود ره یاد بَگیره، بَغیر از امزو یگ صد و چل و چار هزار نفر که از زمی بازخريد شُدُد. ^۴ امیا کسای آسته که قد خاتونو یگجای نَشده، چُون پاکدامو آسته. امیا هر جای که باره بوره، از پُشت شی موره. امیا از مینکلِ انسان ها بَحیثِ اوّلباری بلده خُدا و باره بازخريد شُد. ^۵ دَ دانِ ازوا هیچ دروغ پیدا نَشُد، چراکه اونا بے عیب آسته.

^۶ اوخته يگ ملايکه ديگه ره ديدم که د مينکل آسمو پرواز موكد و خوشخبري ابدی ره قد خو دشت تا او ره بلده کسای اعلان کنه که د زوی زمی زندگی مونه، یعنی بلده هر ملت و طایفه و زبو و قوم. ^۷ او د آواز بلند گُفت: ”از خدا پترسید و او ره ستایش کنید، چون ساعت شی رسیده که او قضاوت کنه. امو که آسمو و زمی و دریا و چشمه های او ره پیدا کده، او ره پرستش کنید!“

^۸ د امزو غیت يگ ملايکه ديگه یعنی ملايکه دوومی از پشت ازو آمده گُفت: ”سقوط کد، بابل بزرگ سقوط کد! امو شار که پگ ملت ها ره وادار کد تا از شراب ديونه کُننده زناکاری ازو وچی کنه سقوط کد.“ ^۹ اوخته ملايکه سوومی، از پشت ازوا آمده د آواز بلند گُفت: ”هر کسی که جانور وحشی یا مجسمه ازو ره پرستش کنه یا نشان ازو ره د بله پيشانه یا د بله دست خو قبول کنه، ^{۱۰} او ام از شراب غصب خدا که خالص آسته و د پيله خشم-وقار خدا شيو شُده، وچی مونه. او قد آتش و گوگرد د حضور ملايکه های مقدس و د حضور باره عذاب موشه ^{۱۱} و دود عذاب ازوا تا ابدالاباد باله موره. کسای که جانور وحشی و مجسمه ازو ره پرستش مونه یا نشان نام ازو ره قبول مونه، اونا شاو و روز آرامش ندره.“ ^{۱۲} د اینجی صبر-و-خوبله مقدسين د کار آسته که احکام خدا ره د جای میره و ایمان خو ره د عیسی نگاه مونه.

^{۱۳} اوخته يگ آواز ره از آسمو شنيدم که گُفت: ”نوشته کو: نیک د بخت امزو کسای که بعد ازی د راه مولا مومره.“ و روح موكيه: ”آره، اونا از زحمتای خو آرام موشه، چون اعمال ازوا اونا ره دُمبال مونه.“

شروع کار دروگرا

^{۱۴} د امزو غیت ديدم که اونه، يگ اور سفید پیدا شد و د بله ازو يگ کس رقم «باچه انسان» ششتند که يگ تاج طلايي د سر خو و يگ داس تيز د دست خو دشت. ^{۱۵} اوخته يگ ملايکه ديگه از خانه خدا برو آمده د آواز بلند د امزو کسی که د بله اور ششتند، گُفت: ”داس خو ره بدون و درو کو، چون فصل درو رسیده و حاصل زمی پخته شُده.“ ^{۱۶} پس امو کسی که د بله اور ششتند، داس خو ره د بله زمی دوند و حاصل زمی درو شد. ^{۱۷} بعد ازو يگ ملايکه ديگه از خانه خدا که د عالم باله آسته، برو آمد و او ام يگ داس تيز دشت. ^{۱۸} د امزو غیت يگ ملايکه ديگه از قربانگاه آمد که د بله آتش اختيار دشت و د آواز بلند د صاحب داس تيز گُفت: ”داس تيز خو ره بدون و خوشه های انگور ره از تاگ زمی جم کو، چراکه انگورای شی پخته شُده.“ ^{۱۹} پس امو ملايکه داس خو ره د بله

زمی دَوَند و انگورای زمی ره جَم کده دَ چرخُشتِ کِته غَضَبِ خُدا اَندخت. ^{۲۰} اونا دَ مَنه چرخُشتی که بُرو از شار بُود،
قد پای لَغه شُد و خُون از چرخُشت جاری شُدّه تا پلندی قَیضه دانِ اَسپ دَ اندازه شونزده صد دَوره اِسْتَدِیم رَیی شُد.

هفت ملایکه و هفت بلا

۱۵ بعد ازو یگ علامتِ بزرگ و عجیبِ دیگه ره دَ عالمِ باله دیدم: هفت ملایکه بُود که هفت بلا دَشت که اونا
بلا های آخری بُود، چُون قد امزوا غَضَبِ خُدا تکمیل شُد. ^۲ اوخته یگ چیز ره دیدم که رقمِ دریای شیشه که آتش
خورده بشه، معلوم مُوشُد و کسای که دَ بله جانورِ وحشی و مُجسمه شی و دَ بله عَدَدِ نامِ ازو پیروز شُدُد، دَ بَغْلِ
دریای شیشه ایسته بُود و بَرِبطِ های خُدا دَ دستای ازوا بُود. ^۳ و اونا سَرُودِ موسی خِدْمَتگارِ خُدا و سَرُودِ باره ره
میخاند و مُوگُفت:

”کارای تُو بزرگ و عجیب آسته،

ای خُداوند-خُدايِ قَادِرِ مُطَلَق!

راه های تُو عادِلانه و حق آسته،

ای پادشاهِ مِلَّتِ ها.

^۴ ای خُداوند، کی آسته که از تُو نَتَرسه

و دَ نامِ تُو حمد-و-ثنا نَکُیه؟

چُون تنها تُو مُقَدَّس آستی

و تمامِ مِلَّتِ ها مییه

و دَ حُضُورِ تُو پَرَسِتِش مُونه،

چراکه کارای عادِلانه تُو بَرَمَلا شُدّه.“

بعد ازى دیدم که مُقَدَّسَتَرین جای جایگاهِ صندُوقِ شهادتِ دَ عالمِ باله واز شد^۶ و از مُقَدَّسَتَرین جای، هفت ملایکه قد هفت بلا بُرو آمد. ^۷ اوخته یکی امزو چار مَوْجُودِ زنده، دَ امزو هفت ملایکه هفت پیله طَلایی دَد که پُر از غَضَبِ خُدای بُود که تا اَبَدُالاباد زنده یه. ^۸ مُقَدَّسَتَرین جای از دُودِ بزرگی-و-جلالِ خُدا و از قُدْرَتِ ازو پُر شد و هیچ کس دَ مُقَدَّسَتَرین جای دَرآمده نَتَنِست تا غَیْتیکه هفت بلاى امزو هفت ملایکه تکمیل شد.

هفت پیله غَضَبِ خُدا

۱۶^۱ اوخته یگ آوازِ بلند ره از مُقَدَّسَتَرین جای شنیدم که دَ امزو هفت ملایکه موگفت: ”بورید و امو هفت پیله غَضَبِ خُدا ره دَ بله زمی شیو کُنید.“ ^۲ پس ملایکه اولی رفته پیله خُو ره دَ بله زمی شیو کد و دانه های بدرنگ و دردناک دَ جانِ مردمای بُر شد که نشانِ جانورِ وَحْشِی ره دَ جِسمِ خُو دَشت و مَجْسمِه ازو ره پَرستش مَوکد. ^۳ بعد ازو ملایکه دوّم پیله خُو ره دَ دریا شیو کد و دریا رقمِ خُونِ مُرده جور شد و تمامِ زنده‌جانای که دَ دریا بُود، مُرد. ^۴ بعد ازو ملایکه سوّم پیله خُو ره دَ دریاچه ها و چشمه های آو شیو کد و اونا خُونِ جور شد. ^۵ اوخته از ملایکه که نگاهوانِ آو ها آسته شنیدم که موگفت:

”تُو عادِلِ آستی، آى قُدوس که آستی و بُودے،

چون امی رقمِ قضاوتِ کدی؛

آزی که اونا خُونِ مُقَدَّسین و پیغمبرا ره ریختند،

تُو بلده ازوا خُونِ ددی تا وُچی کُنه، چُون اونا سزوار شی بُود.“

^۷ و شنیدم که از قُربانگاه جواب آمده گُفت:

”آرے، آى خُداوند-خُدای قَادِرِ مُطَلَق،

قضاوتِ های تُو بَرحق و عادِلانه آسته.“

^۸ بعد ازو ملایکه چارم پیله خُو ره دَ بله آفتو شیو کد و دَ آفتو قُدْرَتِ دده شد که مردم ره قد آتِش خُو بُسوزنه.

۹ مردُم از شِدَّتِ گرمی سوخت و دَ نامِ خُدای که دَ بِلِه امزی بلا ها قُدرتِ دَرِه، کُفرگویی کد و اونا توبه نَکد و خُدا ره سِتایش نَکد. ۱۰ بعد ازو ملایکِه پَنجَم پیلِه خُو ره دَ بِلِه تَخْتِ جانورِ وَحشی شیو کد و پادشاهی ازو دَ تریکی غَرَق شُد. مردُما از دَرَد-و-رَنجِ زیونای خُو ره میخِید ۱۱ و بخاطرِ دَرَدِها و دانه های خُو دَ خُدای آسمو کُفر مُوگُفت و از کارای خُو توبه نَمو کد.

۱۲ بعد ازو ملایکِه ششم پیلِه خُو ره دَ بِلِه دریای کُتِه فرات شیو کد و آو ازو خُشک شُد تا راه بلده پادشایونِ مشرقِ آماده شُنه. ۱۳ اوخته دیدُم که از دانِ آژدار و از دانِ جانورِ وَحشی و از دانِ پیغمبرِ دروغی سه ارواحِ ناپاکِ رقمِ قوقری بُرو مییه. ۱۴ اونا ارواحِ جنیاتِ آسته که مُعجزه ها نشو میدیه و دَ پیشِ پادشایونِ تمامِ دُنیا موره تا اونا ره بلده جنگِ روزِ بزرگِ خُدای قادرِ مُطَلَقِ جَم کُنه. ۱۵ - "اینه، ما رقمِ دُزِ مییم! نیکِ دَ بَخْتِ کسی که بیدار مومنه و کالا دَ جانِ خُو دَرِه؛ نَشْنه که او لُجِ راه بوره و مردُمِ شرمگاهِ ازو ره بنگره." - ۱۶ پس امو سه ارواحِ ناپاکِ، پادشایو ره دَ یگِ جای که دَ زبونِ عبرانی «هار مَگیدون» مُوگیه، جَم کد.

۱۷ بعد ازو ملایکِه هفتم پیلِه خُو ره دَ هوا شیو کد و یگِ آوازِ بلند از مُقَدَّسْتَرینِ جای، از تَخْتِ بُر شده گُفت: "خلاص شُد." ۱۸ اوخته آتَشْکِها، آوازها و گُرگُرداغها پیدا شُد و یگِ زلزله قوی رُخ دَد، رقمیکه از پیدایشِ انسان دَ روی زمی امی رقمِ زلزله قوی و شَدیدِ واقع نَشُد. ۱۹ شارِ بزرگِ دَ سه حصه تقسیم شُد و شارایِ مِلَّتِها بیرو شُد. خُدا بابلِ بزرگِ ره یاد کد و جامِ شرابِ غَضَبِ خُو ره دَزُو دَد. ۲۰ و تمامِ جزیره ها گُم شُد و کوه ها پیدا نَشُد. ۲۱ از آسمو زاله های کُنه دَ اندازه شش سیرِ دَ بِلِه مردُمِ بارید و مردُمِ بخاطرِ امزی زاله ها دَ خُدا کُفر مُوگُفت، چراکه امی بلا کلو سخت بُود.

فاحِشه کُنه

۱۷ اوخته امزو هفت ملایکِه که هفت پیلِه دَشت، یگِ شیِ اَمَدِه دَز مه گُفت: "بیه که جزای امزو فاحِشه کُنه ره که دَ بِلِه آو های کلو ششسته، دَز تو نشو بدیم. ۲ پادشایونِ دُنیا قد ازو زنا کد و باشنده های روی زمی از شرابِ زنا ای ازو نشه شُد." ۳ پس امو ملایکِه مَرِه دَ روحِ دَ یگِ بیابو بُرد و دَ اُونجی یگِ خاتو ره دیدُم که دَ بِلِه جانورِ وَحشی سُرَخِ رنگِ سوار شُد که جِسْمِ جانورِ پُر از نامِهای کُفرآمیز بُود و هفت سر و ده شاخ دَشت. ۴ امو خاتو کالایِ اَرغوانی و سُرَخِ رنگِ دَ جانِ خُو دَشت و قدِ طِلا و دانه های قِیمتی و مُرواری ها مَزین شُد. ۵ او دَ دِستِ خُو یگِ پیلِه طِلابی دَشت که پُر از بدکاری و نِجاستِ زنا ی شی بُود. ۵ دَ بِلِه پیشانه ازو اینی نامِ نِوشته بُود که یگِ راز

آسته: «بابل بزرگ، آبه فاحشه ها و نجاست زمی.»^۶ و ما دیدم که امو خاتو از خون مَدَسین و از خون شاهدای عیسی نشه بود و ما از دیدون ازو بے اندازه خيرو شدُم.^۷ لیکن امو ملایکه دز مه گُفت: «چرا خيرو شدے؟ ما راز خاتو و راز امزو جانور وحشی ره که هفت سر و ده شاخ دَره و خاتو ره د بِلَه خُو موبره دز تو بیان مونم.^۸ امو جانور وحشی ره که دیدی، یگ زمان بود، مگم آلی نیبه؛ او د زودی از چاه بے آخر بر موشه و سون نابودی خُو موره. باشنده های زوی زمی که نام های شی از شروع پیدایش عالم د کتاب حیات نوشته نَشده، از دیدون امزی جانور وحشی خيرو موشه، چراکه او یگ زمان بود، و آلی نیبه ولے د آینده میبه.

^۹ د اینجی ذهنی د کار آسته که حکمت دشته بشه: امو هفت سر، هفت تپه آسته که خاتو د بِلَه شی ششته. اونا امچنان هفت پادشاه آسته^{۱۰} که پنج ازوا سقوط کده؛ یگ شی آسته و دیگه شی هنوز نَمده و غیبیکه بیبه، او باید بلده یگ مدت کم بُمه.^{۱۱} امو جانور وحشی که یگ زمان بود و آلی نیبه، او پادشاه هشتم آسته و د امزو هفت تعلق دَره و سون نابودی خُو موره.^{۱۲} و امو ده شاخ ره که دیدی، اونا ده پادشاه آسته که هنوز د پادشاهی نرسیده، لیکن بلده ازوا اختیار دده موشه که مدت یگ ساعت قد جانور وحشی قتی پادشاهی کُنه.^{۱۳} امیا یگ مقصد دَره و قُدرت و اختیار خُو ره د جانور وحشی میدیه.^{۱۴} اونا د ضد باره جنگ مونه، لیکن باره د بِلَه ازوا پیروز موشه، چراکه او رب-الارباب و شاه شاهان آسته و کسای که قد ازو قتی آسته کوی شده ها و انتخاب شده ها و وفادار آسته.»

^{۱۵} بعد ازو ملایکه دز مه گُفت: «امو آو ها ره که دیدی، جای ره که فاحشه ششته، اونا قوم ها، جماعت ها، ملت ها و زیونا آسته.»^{۱۶} و امو ده شاخ و جانور وحشی ره که دیدی، اونا از فاحشه بدتر موشه و او ره بیرو کده لچ-و-لق ایله مونه؛ اونا گوشت ازو ره موخوره و او ره د آتش موسوزنه.^{۱۷} چون خدا ای ره د دل های ازوا قرار دده که مقصد ازو ره پوره کُنه و اتفاق کده پادشاهی خُو ره د جانور وحشی تسلیم کُنه تا کلام خدا پوره شُنه.^{۱۸} و امو خاتو ره که دیدی، او شار بزرگ آسته که د بِلَه پادشایون زمی حکمرانی مونه.»

سقوط شار بابل

^{۱۸} بعد ازو یگ ملایکه دیگه ره دیدم که از آسمو تاه میبه. او قُدرت-و-اختیار کلو دشت و زمی از شکوه-و-جلال شی روشو شد.^۲ او د آواز بلند چیغ زده گُفت:

”سُقُوطِ كَد، بَابِلِ بُزْرِكِ سُقُوطِ كَد!

أُو جَاي بُود-و-بَاشِ جِنِيَاتِ جُورِ شُدِه،

پَنَاهِگَاهِ هِر رُوحِ نَپَاك

و پَنَاهِگَاهِ هِر مُرْعَكِ نَپَاك و نَفَرَتِ اَنگِيز.

^۳ چُون پَگِ مِلَّتِ هَا اَز شَرَابِ دِيُونِه كُنِنِدِه زِنَاكَارِي اَزُو وُجِي كَدِه

و پَادشَايُونِ دُنْيَا قَد اَزُو زِنَا كَدِه

و تُجَارَايِ دُنْيَا اَز عِيَاشِي كَلُونِ اَزُو ذُولتَمَنَدِ شُدِه.”

^۴ اُوخْتِه يَگِ آوَازِ دِيَگِه رِه اَز اَسْمُو شِنِيَدُم كِه مُوَكَفَت: ”اَي قَوْمِ مِه، اَز مَنِه اَزُو بُر شُنِيَد، نَشْنِه كِه دَ گُناهِ هَايِ اَزُو شَرِيكِ شُنِيَد و بَلَاهَايِ شِي دَ بِلِه اَز شَمُو بِيِيِه، ^۵ چِرَاكِه گُناهِ هَايِ اَزُو تَا اَسْمُو رَسِيَدِه و خُدا شَرَاوَتِ هَايِ شِي رِه دَ يَادِ حُو اُورْدِه. ^۶ چِيَزِي رِه كِه اُو دَدِه، بَلَدِه شِي پَسِ بَدِيَد و مُطَابِقِ اَعْمَالِ اَزُو دُوچِنْدِ شِي رِه دَرُو پَسِ بَدِيَد. دَ جَامِي كِه اُو گُتِ كَدِه، دُو بَرَابَرِ بَلَدِه شِي گُتِ كُنِيَد. ^۷ دَ اِنْدَازِه كِه اُو خُودِ حُو رِه شَان-و-شُوكَتِ دَدِ و عِيَاشِي كَد، دَ اَمْرُو اِنْدَازِه اُو رِه عَذَابِ و غَمِ بَدِيَد، چِرَاكِه دَ دِلِ حُو مُوَكِيَه: ’مَا مِثْلِ مَلِكِه شَشْتُمِ و بِيُوِه نِيِيَمِ و هِرگِزِ غَمِ نَمِيَنگَرَمِ. ^۸ پَسِ بَلَاهَايِ اَزُو دَ يَگِ رُوزِ دَ بِلِه اَزُو مِيِيَه، يَعْنِي مَرگِ و مَاتَمِ و قَحْطِي؛ و اُو دَ آتِشِ مُوسُوزِه، چُون خُداوَنَد-خُدايِ كِه اُو رِه قِضَاوَتِ مُونِه، قُدْرَتَمَنَدِ اَسْتِه.

^۹ پَادشَايُونِ زَمِي كِه قَدِ شِي زِنَا كَدِه و قَدِ اَزُو دَ عِيَاشِي زِنْدَگِي كَدِه، و خْتِي دُودِ سُوخْتُونِ اَزُو رِه بَنگَرِه، دَ حَالِ اَزُو چِخْرَا و مَاتَمِ مُونِه. ^{۱۰} اُونَا اَز تَرَسِ عَذَابِ اَزُو دُورِ اِيَسْتِه شُدِه، مُوَكِيَه:

’وَاي، وَاي، اَي شَارِ بُزْرِكِ! اَي بَابِلِ، اَي شَارِ زُورْتُو،

كِه دَ يَگِ سَاعَتِ جَزَايِ تُو دَ بِلِه تُو اَمَد!’

^{۱۱} تُجَارَايِ دُنْيَا بَلَدِه اَزُو چِخْرَا و مَاتَمِ مُونِه، چِرَاكِه دِيَگِه هِيچِ كَسِ مَال-و-اَسْبَابِ اَزُوا رِه نَمِيخَرِه، ^{۱۲} نَه طِلَا و نُقْرَه و

سنگای قیَمَتی و مُرواری های ازوا ره؛ نه کتان نَرَم و رَخْتِ اَرَعَوانی و اَبْرِشُم و رختِ سُرَخ رنگِ ازوا ره؛ نه هر رقم چپو های خوشبوی و رقم رقم چیزای صَدَفی و هر رقم چیزای چپو قیَمَتی، برنجی، آینی و سنگِ مَرَمَری ازوا ره؛^{۱۳} نه دارچینی و مَسالِه دیگ و عَطَر ها و مُر و کُنْدَرِ ازوا ره؛ نه شراب و روغونِ زَبْتُون و بَهترین آرد و گندُمِ ازوا ره؛ نه گاو و گوسپو و اَسپ ها و گاډی های ازوا ره و نه جِسَم ها و جان های اِنسان ها ره.^{۱۴} اونا دَرُو مُوگیه: 'اُمو میوه که جان تُو دَ آرزوی شی بُود، از پیش تُو رفت و تمامِ شان و شوکتِ تُو از بین رفت و اونا دیگه هرگز پیدا نمُوشه.'^{۱۵} تَجارای امزی چیزا که امزو شارِ دولتَمند شُده، از ترسِ عذابِ اَرُو دُور ایسته مُوشه و چخرا و ماتم کده^{۱۶} مُوگیه: 'وای، وای! ای شارِ بزرگ که کالای کتانِ نَرَم و رَخْتِ اَرَعَوانی و سُرَخ رنگِ دَ جان تُو بُود و قدِ طَلّا و دانه های قیَمَتی و مُرواری ها مَزین بُودی!'^{۱۷} دَ یگ ساعت امیقَس دارایی کلوی تُو از بین رفت!

و تمامِ کِشتی وانا و مُسافرِای کِشتی، خِدمتگرای کِشتی و پگ کسای که کار-و-بار شی دَ دریا بُود، دُور ایسته شُد^{۱۸} و غیْتیکه دُودِ سوختونِ اَرُو ره دید، اونا فریاد کده گُفت: 'کَدَم شارِ رقمِ امزی شارِ بزرگ اَلّی بُوده؟'^{۱۹} و اونا خاکِ دَ سر خُو اَندخته چخرا و ماتم کد و چیغ زده گُفت: 'وای، وای دَ حالِ شارِ بزرگ که دَ اُونجی تمامِ کسای که دَ دریا کِشتی دَشت، از دارایی شی دولتَمند شُد! اُو دَ یگ ساعت بیرو شُد!'^{۲۰} ای اَسمو، بلده نابودی اَرُو خوشی کُ! ای مُقَدَسین و رُسولا و پیغمبرا خوشی کُنید! چرکه خُدا دَ حق شُمو دَ ضِدِ اَرُو قضاوت کد."

^{۲۱} اوخته یگ ملایکه قُدرتمند، یگ سنگ ره که رقمِ سنگِ آسیا اَلّی کنه بُود کِرِفته دَ دریا پورته کد و گُفت: "امیطور قد شِدّت شارِ بزرگِ بابلِ سرنگون مُوشه و دیگه هرگز پیدا نمُوشه.^{۲۲} آوازِ بَرِطَنوازا و بیتِ خانا و توله چی ها و شیپُورنوازا دیگه هرگز دَز تُو شَنِیده نمُوشه و هیچ صَنعتگر از هیچ کَسبِ دیگه هرگز دَز تُو پیدا نمُوشه. آوازِ سنگِ آسیا دیگه هرگز دَز تُو شَنِیده نمُوشه.^{۲۳} روشنی چراغِ دیگه هرگز دَز تُو روشنی نییدیه و آوازِ بیری و دامادِ دیگه هرگز دَز تُو شَنِیده نمُوشه، چرکه تَجارای تُو دَ بِلِه مردمای دُنیا باداری کد و دَ وِسیله جادوگری تُو تمامِ مِلّت ها گُمراه شُد^{۲۴} و دَز تُو خُونِ پیغمبرا و مُقَدَسین و تمامِ کسای که دَ رُوی زمی دَ قتل رسید، پیدا شُد."

خوشی دَ عالمِ باله

۱۹ بعد ازی چیزا یگ آوازِ بلند ره شَنِیدم که رقمِ آوازِ جمعیتِ کنه اَلّی دَ عالمِ باله مُوگفت:

"حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

نجات و جلال و قدرت از خدای مو آسته،

^۲ چراکه قضاوتِ ازو دُرست و عادلانه یه.

او د بِلِه فاجِشه کُنه قضاوتِ کد،

که دُنیا ره قد زناکاری خُو فاسد کده.

او اِنْتقامِ خُونِ خِدْمَتگارانِ خُو ره ازو گِرِفت.

^۳ اونا بسم گُفت:

”حمد-و-ثنا دَ خُداوند!

دُو دِ شارِ بائِل تا اَبَدِالاباد باله موره.“

^۴ اوخته امو بیست و چار بزرگ و چار موجودِ زنده رُو دِ خاک اُفتده خُدا ره که د بِلِه تَختِ شِشْتُد، سَجده کد و

گُفت: ”آمین، حمد-و-ثنا دَ خُداوند!“

^۵ بعد ازو از تَختِ یگِ آواز بُر شُد که مُوگُفت:

”خُدای مو ره حمد-و-ثنا بُگید،

ای تمامِ خِدْمَتگارانِ ازو،

ای تمامِ کسای که ازو ترس دَرید،

چی ریزه و چی کُنه.“

^۶ دَ امزُو غَیتِ یگِ چیز ره شِنیدُم که رقمِ آوازِ جمعیتِ کُنه بُود، رقمِ آوازِ آو های کَلو و رقمِ آوازِ گُرگُردراغ های قوی

که مُوگُفت:

”حمد-و-ثنا د خُداوند!

خُداوند-خُداى مو،

امو قادرِ مُطلقِ پادشاهى مُوکنه.

^۷ بپید که شادى و خوشحالى کنى

و او ره بزرگى-و-جلالِ پدى!

چون زمانِ توى باره رسیده

و بیری شی خود ره آماده کده؛

^۸ دزو اجازه دده شده

تا کتانِ نرم و روشو و پاک بپوشه.

مقصدِ کتانِ نرم اعمالِ نیکِ مُقدّسینِ آسته.

^۹ اوخته ملایکه دز مه گُفت: ”نوشته کو: نیک د بختِ کسای که د مهمانى توى باره دعوت شُده!“ او امچنان دز مه گُفت: ”اینمیا کلامِ حقیقى خُدا آسته.“ ^{۱۰} و ما د پیش پای شی اُفتدُم تا او ره سجده کُنم، لیکن او دز مه گُفت: ”ای کار ره نکو! ما قد ازتو و قد پرارون تو که د باره عیسیٰ مسیحِ شاهدى میدیه، همکارِ اُسْتُم. تنها خُدا ره سجده کو! چون شاهدى عیسیٰ روحِ نَبوتِ آسته.“

^{۱۱} اوخته دیدم که آسمو واز شد و د اُونجی یگِ اَسپِ سفید بود که نامِ سوارِ شی «امین» و «حق» بود؛ او قد عدالتِ قضاوتِ مونه و جنگِ مُوکنه. ^{۱۲} چیمای شی رقمِ اَلنگِه اَتش بود و د بِلِه سر شی تاجِ های کلو؛ یگِ نامِ دزو نوشته بود که هیچ کس نَموفامه بغير از خود شی. ^{۱۳} او یگِ چپنِ د جانِ خُو دشت که د خُونِ غوْته شُدَد و نامِ اَزو «کلامِ خُدا» گُفته موشد. ^{۱۴} لشکرِ های آسمانى که د بِلِه اَسپِ های سفید سوار بود و کالاهایِ کتانِ سفید و پاک د جانِ خُو دشت، از پُشتِ اَزو مورفت. ^{۱۵} از دانِ اَزو شمشیرِ تیز بر موشه تا قد اَزو مِلتِ ها ره بزنه. او قد سوْته آینی د بِلِه

ازوا حُکمرانی مونه و چرخُشتِ شرابِ غَضَبِ خُدایِ قَادِرِ مُطَلَقِ ره قد پای خُو لَغَه مونه. ^{۱۶} د چَپِن و ران شی اینی نام نوشته یه: «شاهِ شاهان و رَب-الارباب.»

^{۱۷} اوخته دِیدم که یگ ملایکه د آفتو ایسته بود و د تمام مُرغکوی که د مینکلِ آسمو پَر مِبِرَنه، د آوازِ بلند چِیغ زده گُفت: «بِیید، بلده مهمانی کُته خُدا جَم شُنیید ^{۱۸} تا گوشتِ پادشایو، گوشتِ قومندانان، گوشتِ قُدرتمندا، گوشتِ آسپ ها و سوارای ازوا و گوشتِ پگِ مردُما ره بُوخوَرِید، از آزاد و غُلام و کُته و ریزه ره.»

^{۱۹} بعد ازو دِیدم که جانورِ وَحشی و پادشایونِ زمی قد لشکر های خُو جَم شُد تا قد امزُو آسپ-سوار و لشکر شی جنگ کنه. ^{۲۰} و جانورِ وَحشی گِرِفَتار شُد و قد ازو قَتی پیغمبرِ دروغی که د حُضُورِ ازو مُعجزه ها نشو مِیدد، ام گِرِفَتار شُد. پیغمبرِ دروغی د وِسیله امزُو مُعجزه ها کسای ره گُمراه کُدد که نشانِ جانورِ وَحشی ره د جِسم خُو قَبُول کُدد و مُجَسِمِه ازو ره پَرستش مُوکد. اونا هر دوی شی زنده د دریاچه آتَش که قد گوگرد سوخته رِبی بُود، آندخته شُد. ^{۲۱} باقی مَنده ازوا قد شمشیری که از دانِ آسپ-سوار بُر مُوشد، کُشته شُد و تمامِ مُرغکو خود ره از گوشتِ ازوا سیر کد.

هزار سال

^{۲۰} بعد ازو یگ ملایکه ره دِیدم که از آسمو تاه مییه و کلی چاهِ بے آخِر د پیش شی آسته و یگ زنجیرِ کُته د دستِ خُو دَره. ^۲ او امُو آژدار یعنی امُو مارِ قدیمی ره که اِبلیس یا شَیطو آسته، دِستگیر کد و او ره بلده یگ هزار سال بِندی کد. ^۳ او ره د چاهِ بے آخِر پورته کد و درگه ره د زوی شی بسته کده مُهر-و-لاک کد تا او دِیگه نَننه مِلت ها ره گُمراه کُنه تا امُو یگ هزار سال د آخِرِ بَرَسه. بعد ازو بلده یگ وختِ کم او باید ایله شُنه.

^۴ اوخته تَخْت ها ره دِیدم و کسای که د بِلِه ازوا شِشُتُد، دزوا اِختیارِ قضاوتِ کدو دده شُد. امچنان جان های کسای ره دِیدم که بخاطرِ شاهِدی عیسیٰ و بخاطرِ کلامِ خُدا سر شی بُریده شُدُد. اونا جانورِ وَحشی و یا مُجَسِمِه شی ره پَرستش نَکُدد و نشانِ ازو ره د پِیشانه ها و یا د دِستای خُو قَبُول نَکُدد. اونا دُوباره زنده شُد و هزار سال قد مسیح حُکمرانی کد. ^۵ لیکن باقی مُرده ها تا آخِرِ امزُو یگ هزار سال دُوباره زنده نَشُد. ای «دُوباره زنده شُدون» اوّل آسته. ^۶ نیک بخت و مُقَدَّس آسته کسی که د «دُوباره زنده شُدون» اوّل جِصّه دَره. مرگِ دوّم د بِلِه ازوا قُدرت نَدَره، بلکه اونا از طرفِ خُدا و مسیح پیشوایو مُوشه و هزار سال قد ازو حُکمرانی مونه.

محکوم شدن شیطو

^۷ وختیکه امو هزار سال تکمیل شد، شیطو از بندی‌گری خو آزاد موشه^۸ و برو مییبه که ملت ها ره د چار گوشه زمی، یعنی جوج و ماجوج ره گمراه کنه تا اونا ره بلده جنگ کدو جم کنه که تعداد ازوا رقم ریگ دریا آلی کلو آسته. ^۹ اونا د پراخی زمی د حرکت شد و اردوگاه مقدسین و شار دوست-دشتنی ره محاصره کد، لیکن از آسمو آتش بارید و اونا ره قورت کد. ^{۱۰} و ابلیس که اونا ره گمراه کدد، د دریاچه آتش و گوگرد آندخته شد، د جایی که جانور وحشی و پیغمبر دروغی آندخته شدد. اونا شاو و روز تا ابد عذاب موشه.

قضاوت مرده ها

^{۱۱} اوخته یگ تخت کتبه سفید و امو ره که د بکله شی ششند دیدم. آسمو و زمی از حضور ازو دوتا کد و بلده ازوا هیچ جای پیدا نشد. ^{۱۲} و مرده ها ره ریزه و کتبه شی ره دیدم که د پیش تخت ایسته بود و کتابا واز شد. یگ کتاب دیگه ام واز شد که او کتاب حیات بود و مرده ها د مطابق اعمال خو که د کتابا نوشته بود، قضاوت شد. ^{۱۳} و دریا مرده های ره که د منبه شی بود پس دد؛ و مرگ و عالم مرده ها ام مرده های ره که د منبه ازوا بود پس دد و هر کس د مطابق اعمالی که انجام دده بود، قضاوت شد. ^{۱۴} بعد ازو مرگ و عالم مرده ها د دریاچه آتش آندخته شد. دریاچه آتش مرگ دوم آسته. ^{۱۵} و هر کسی که نام شی د کتاب حیات نوشته نشده بود، او د دریاچه آتش آندخته شد.

اورشلیم نو

^{۲۱} بعد ازو یگ آسمون نو و یگ زمین نو دیدم، چون آسمون اول و زمین اول از بین رفت و دریا دیگه وجود نداشت. ^۲ اوخته شار مقدس، یعنی اورشلیم نو ره دیدم که از طرف خدا از آسمو تاه مییبه، آماده شده رقم یگ بیری که بلده شوی خو جور شده. ^۳ و یگ آواز بلند ره از تخت شنیدم که موگفت:

”اینه، جایگاه خدا د مینکل انسان ها آسته

و او قد ازوا بود-وباش مونه.

اونا قوم ازو موشه

و خُدا خود شی قد ازوا موبشه

و خُدای ازوا موشه.

^۴ او هر آودیده ره از چیمای ازوا پاک مونه.

و مرگ دیگه نیسته

و ماتم و ناله و درد و جُود نَمیدشته بشه،

چراکه چیزای اوّل از بین رفت.

^۵ اوخته امو که د بِلَه تَخْت شِشْتُد، کُفْت: «اینه، تمام چیزا ره از نو جور مُونم.» و بسم کُفْت: «نوشته کو، چراکه امی توره ها قابلِ اِعْتِماد و حَقِیْقَت آسته.» ^۶ بسم دز مه کُفْت: «تکْمیل شد! ما «اَلِف و یا» و «شُرُوع و خْتَم» آسْتَم. هر کسی که تَشْنه یه، ما از چَشْمِه آب حَیَات مُفْت-و-رَیْگَان دز شی مِیْدِیْم. ^۷ و هر کسی که پیروز شُنه، وارِثِ پَگِ امزی چیزا موشه و ما خُدای ازو موبشُم و او فرزند مه. ^۸ لیکن ترسوها، بے ایمانا، فاسیدا، آدم کُشا، زناکارا، جادوگرا، بُت پرستا و تمام دروغگویا، جای شی د دریاچه آسته که قد آتِش و گوگرد سوخته ری یه که مرگِ دوّم آسته.»

^۹ بعد ازو یکی امزو هفت ملایکه که هفت پیله پُر از بلایِ آخِرِی دَشت، آمده دز مه کُفْت: «بیه که ما بییری ره دز تو نشو بدیم، خاتونِ باره ره.» ^{۱۰} اوخته او مره د روح د یگ کوه کُنه و قیل بُرد و شارِ مَقْدَسِ اورشَلِیْم ره دز مه نشو دد که از آسمو از طرفِ خُدا تاه مِیْمَد. ^{۱۱} او شار پُر از جلالِ خُدا بُود و روشنی شی رقمِ سنگِ قِیْمَتِی، یعنی مِثَلِ یَشْم بُود و شَفافِ مِثَلِ بَلُور. ^{۱۲} او یگ دیوالِ کُنه و قیل و دوازده درگه دَشت که د درگه های شی دوازده ملایکه بُود و د بِلَه درگه ها نام های دوازده طایفه بنی اسرائیل نَقَش شُدُد: ^{۱۳} او سه درگه سُون شَرَقِ دَشت، سه درگه سُون شمال، سه درگه سُون جَنُوب و سه درگه سُون غَرَب. ^{۱۴} دیوالِ شار دوازده پای-سنگ دَشت که د بِلَه ازوا نام های دوازده رَسُولِ باره نَقَش شُدُد.

^{۱۵} امو ملایکه که قد ازمه توره مَوکُفْت، یگ سیخ اندازه گیری طَلابی دَشت تا شار و درگه های شی و دیوالای شی ره اندازه بَگیره. ^{۱۶} شار د شکلِ چارکُنْجی بُود و درازی شی د اندازه بر شی بُود. امو ملایکه شار ره قد امزو سیخ

اندازه گرفت که درازی از دوازده هزار تیر پورتو بود و درازی و بر و بلندی شی یک برابر بود. ^{۱۷} او دیوال شی ره ام اندازه گرفت که یک صد و چل و چار توغی بود، مطابق اندازه گیری انسان که ملایکه از او کار میگرفت. ^{۱۸} دیوال شی از یشم جور شدد و خود شار از طلای خالص جور شدد که رقم شیشه پاک بود. ^{۱۹} پای سنگ های دیوال شار قد هر رقم سنگ های قیمتی مزین شدد: پای سنگ اول یشم بود، دومی یاقوت نیلی، سومی عقیق آوی، چارمی زمرد، ^{۲۰} پنجمی عقیق سُرَخ، ششمی عقیق جگری، هفتمی زبرجد زرد، هشتمی عقیق آسمانی، نهمی یاقوت زرد، دهمی عقیق سوز، یازدهمی فیروزه و دوازدهمی لعل کبود. ^{۲۱} امو دوازده درگه، دوازده مرواری بود، هر درگه از یک مرواری جور شدد. سرک کته شار از طلای خالص بود، پاک رقم شیشه.

^{۲۲} ما هیچ خانه خدا د امزو شار ندیدم، چراکه خداوند-خدای قادر مطلق و باره، عبادتگاه ازو آسته. ^{۲۳} و شار د آفتو و ماهتو ضرورت ندره که د بله شی روشنی کنه، چراکه جلال خدا او ره روشو مونه و باره چراغ ازو آسته. ^{۲۴} ملت ها د روشنی ازو راه موره و پادشایون زمی شان-و-شوکت خو ره د منه ازو میره. ^{۲۵} درگه های شی د عیت روز بسته نموشه، چراکه شاو د اونجی وجود نمیدشته بشه. ^{۲۶} مردم شان-و-شوکت و ثروت ملت ها ره د منه ازو میره. ^{۲۷} و هیچ چیز ناپاک د منه ازو داخل نموشه و نه ام کسی که کارای زشت ره انجام بدیه یا فریبکاری کنه، بلکه تنها کسای که نام های ازوا د کتاب حیات باره نوشته شده، داخل موشه.

دریای آب حیات

^{۲۲} اوخته امو ملایکه دریای آب حیات ره دز مه نشو دد که رقم بلور آلی شفاف بود و از تخت خدا و باره جاری موشد ^۲ و از مینکل سرک کته شار تیر موشد. د هر دو بغل دریا درخت حیات بود که دوازده دفعه میوه میگرفت یعنی د هر ماه میوه خو ره میدد و بلگای امزو درخت بلده شفای ملت ها بود. ^۳ د اونجی دیگه هیچ لعنت وجود نمیدشته بشه. تخت خدا و باره د منه شار موشه و خدمتگاری خدا او ره عبادت مونه. ^۴ اونا چهره ازو ره مینگره و نام شی د پیشانیه ازوا موشه. ^۵ د اونجی دیگه شاو نموشه و اونا د روشنی چراغ و روشنی آفتو ضرورت نمیدشته بشه، چون خداوند-خدا بلده ازوا روشنی میدیه و اونا تا ابدالاباد حکمرانی مونه.

^۶ و ملایکه دز مه گفت: "امی توره ها قابل اعتماد و حقیقت آسته. خداوند-خدای ارواح پیغمبرا، ملایکه خو ره ربی کده تا چیزای ره که د زودی باید واقع شنه د خدمتگاری خو نشو بدیه."

^۷ عیسیٰ مَوگِیَه: "اینه، ما د زودی مییم! نیک د بخت کسی که توره های پیشگویی امزی کتاب ره د دل خو نگاه کنه."

^۸ ما یوحنّا کسی آستّم که امی چیزا ره شنیدم و دیدم. و عیبتیکه شنیدم و دیدم، د پایای امزو ملایکه که امی چیزا ره دز مه نشو دد، اُفتدّم تا او ره سجده کنم. ^۹ لیکن او دز مه گفت: "ای کار ره نکو. ما قد ازتو و قد برارون تو پیغمبرا و قد کسای که توره های امزی کتاب ره نگاه مونه، همخدمت آستّم. تنها خدا ره سجده کو!" ^{۱۰} بعد ازو دز مه گفت: "توره های پیشگویی امزی کتاب ره مهر-و-لاک نکو، چراکه وخت نزدیک آسته. ^{۱۱} کسی که بدکار آسته، بیل که د بدکاری خو ادامه بدیه و کسی که فاسد آسته، بیل که د فساد خو ادامه بدیه و کسی که عادل آسته، بیل که د عدالت خو ادامه بدیه و کسی که مقدّس آسته، بیل که خود ره مقدّس نگاه کنه."

^{۱۲} عیسیٰ مَوگِیَه: "اینه، ما د زودی مییم! اجر مه قد ازمه قتی آسته تا د هر کس مطابق اعمال شی بدیم. ^{۱۳} ما «آلف و یا» آستّم، «اوّل و آخر» و «شروع و ختم». ^{۱۴} نیک د بخت کسای که چپنای خو ره موشویه تا د درخت حیات حق دشته بشه و بتنه از درگه د شار داخل شنه. ^{۱۵} د برون شار سگا، جادوگرا، زناکارا، آدمکشها، بت پرستا و تمام کسای آسته که دروغ ره خوش دره و دروغ مَوگِیَه. ^{۱۶} ما عیسیٰ، ملایکه خو ره ربی کدم تا دز شمو د باره امزی چیزا د جماعت های ایماندارا شاهدهی بدیه. ما ریشه و نسل داوود و ستاره روشن صبح آستّم."

^{۱۷} روح و بیری مَوگِیَه: "بیه."

و هر کسی که میشنوه، بگیه: "بیه."

و هر کسی که تشنه یه، بیه

و هر کسی که دل شی آسته، از آب حیات مُفت-و-رایگان بگیره.

^{۱۸} ما یوحنّا تمام کسای ره که توره های پیشگویی امزی کتاب ره میشنوه خبردار موم: اگه کدم کس د امزیا کدم چیز اضافه کنه، خدا بلاهای ره که د امزی کتاب نوشته شده، د بله ازو اضافه مونه. ^{۱۹} و اگه کدم کس از توره های پیشگویی امزی کتاب کدم چیز کم کنه، خدا او ره از درخت حیات و از شار مقدّس که د امزی کتاب ذکر شده، بے نصیب مونه.

۲۰ اُمُو كِه شَاهِدِ امزى چيزا آسْتَه، مُوگِيَه: ”اَر، مَا دَ زُودى مِييم.“ آمين! بيه آى مَولا عيسى.

۲۱ فَيضِ مَولا عيسى نَصِيْبِ پَگِ [مُقَدَّسِيْن] شُنَه. آمين.